

# ŽIRAFÍ KRK

Karoline Schmithuber  
upravila Irena Kintrová

## Rekvizity:

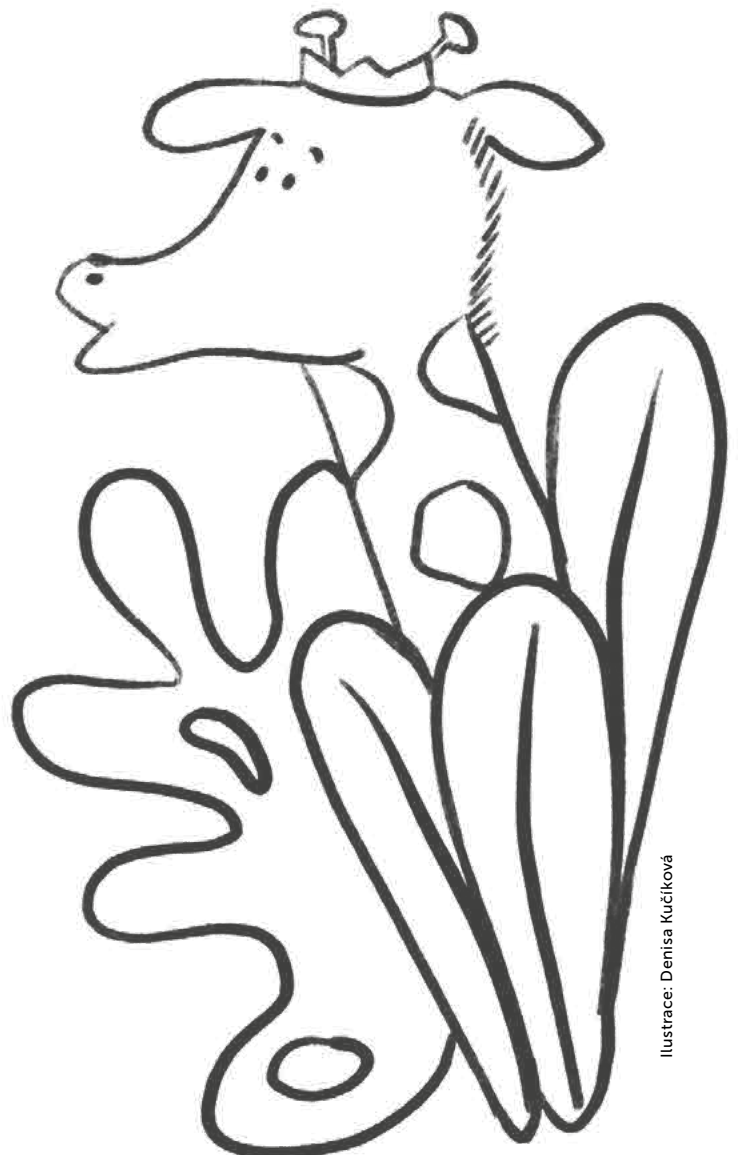
- jakékoli kulisy, které vytvoří obraz afrického pralesa
- kulisa kmene stromu
- audio zvuky pralesa (s tekoucí vodou, se zvuky opic)
- příp. modré šátky na kulisu řeku

## Postavy:

Vypravěč/ka; Tara; Filipka; slonice Muna; opičák Kimu; brouček; ostatní děti mohou podle počtu představovat další žirafy, slony, opice, příp. stromy, liány, tekoucí řeku apod.

Jako kostýmy použijte, co máte při ruce. Mohou to být originální nebo jen oblečení ze šátků, příp. děti mohou mít v ruce plyšáka odpovídajícího představované postavě, nebo jeho obrázek. Můžete také použít papírové masky nebo jenom obrázky zvířat v ruce.

Přejeme vám hezkou zábavu!



*Scéna co nejvíce podobná pralesu. Zvuky pralesa. Na scénu vbíhá Tara a Filipka, případně další žirafy, žirafí rodiče gesty znázorňují, jak se o Taru starají. Tara má očividně špatnou náladu.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Kdesi v Africe žila žirafí rodina s malou žirafí holčkou Tarou. Tak úplně malá zase nebyla, protože jako správná žirafa byla od narození o pořádný kus větší než jakékoli jiné zvíře. Kdyby chodila do školy, byla by už asi čtvrtáčka. Máma s tátou se o ni starali, jak nejlíp mohli, chránili ji, hledali dobrou pastvu i vodu. Když stádo odpočívalo, hrála si Tara s ostatními žirafaty. Kamarádů měla dost, ale nejvíc si rozuměla se sestřenicí Filipkou. A té se jako jediné dokázala svěřit s tím, že je nešťastná.

*Všichni odbíhají, Tara a Filipka zůstanou.*

**TARA:** *(smutně se posadí)* Žirafy jsou nudné a ten dlouhý krk mi vadí! A ty divné věci, co mám na hlavě! Tykadla jako nějácí brouci! Chtěla bych vypadat úplně jinak, jenže to nejde.

*Filipka u ní stojí, soucítí s ní a pohladí ji.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Filipka sice Taru nechápala, ale protože ji měla ráda, vydržela to její nespokojené vzdychání poslouchat a nesmála se jí.

\*\*\*

*Na scéně přibude kulisa řeky, např. modré šátky. Zvuky pralesa včetně zvuku tekoucí vody. Scénou mohou projít ostatní děti jako stádo slonů, slonice Muna zůstane sedět u kulisy řeky. Gesty může začít kolem sebe, příp. do publika šplíchat vodu. Má z toho radost. Na scénu přichází Tara. Pořád má špatnou náladu.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Jednoho dne se nešťastná Tara vydala na procházku a potkala u brodu přes řeku slonici Munu. Tara ji chvíli pozoruje.

**TARA:** *(obdivně)* Ach jo, chtěla bych mít takový chobot jako ty! Stříkala bych vodu na všechny strany, nikomu by nebylo horko, to by bylo prima! *(Najednou dostane nápad, nálada se jí zvedne. Rázně prohlásí.)* A vůbec, proč ne? Od teďka budu slon!

*Tara neohrabaně napodobuje to, co dělá slonice. Padá přitom, zamotává se sama do sebe. Slonice přestane, chvíli ji pozoruje, zakroučí nad tím počínáním hlavou a odejde. Do toho mluví vypravěč.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Pak si zkoušela nabírat vodu z řeky a stříkat ji kolem.

*Přichází Filipka a shovívavě se na to, co Tara vyvádí, dívá.*

**FILIPKA:** Proč vypadáš tak legračně? A proč máš pusku plnou vody?

**TARA:** *(vyprskne vodu)* Copak to nevidíš? Nosím vodu v chobotu a trénuju šplíchání!

*Filipka se na ni nechápavě dívá.*

**TARA:** *(vysvětluje)* Jsem slon!

**FILIPKA:** Ty rozhodně nejsi slon!

**VYPRAVĚČ/KA:** Tara si znovu nabrala vodu a chtěla říct: „A jsem a jsem a jsem!“ Jenže s plnou pusou to znělo spíš jako...

**TARA:** (vysvětluje) Aaa-ee-emem.

**FILIPKA:** No, když myslíš. Ale podle mě jsi spíš žirafa, co mluví divně!

\*\*\*

*Scéna jako předchozí. Zvuky pralesa, příp. se zvýrazněnými zvuky opic. Pokud děti představují opice, mohou se prohnat scénou, opičák Kimu zůstává tak, že to diváci vědí, schovaný za kulisou. Na scénu přichází Tara, která se usilovně snaží vypadat jako slon.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Hned druhý den ráno Tara zase běžela k řece, že si naplní pusou vodou.

**TARA:** (mluví se pro sebe, odhodlaně) Slunce už pálí, je horko, budu běhat a stříkat vodu kolem, abych osvěžila sebe i ostatní. Pak budu pořádný slon!

**VYPRAVĚČ/KA:** A hned se do toho pustila. Jenže daleko nedošla.

S křikem před ní vyskočí opičák Kimu. Tara se lekne, ale hned se vzpamatuje, dělá jako by nic a vrací se do své role – snaží se být jako slon. Kimu ji chvíli pozoruje.

**OPIČÁK KIMU:** (zvědavě) Co to děláš?

**TARA:** (dotčeně) Copak nevidíš? (...) Jsem slon a hraju si s vodou!

**OPIČÁK KIMU:** (diví se) Ale ty jsi přece žirafa. S krásným dlouhým krkem, žádný slon!

**TARA:** (ještě dotčeněji) Ne! Já jsem slon!

**VYPRAVĚČ/KA:** Tara chtěla říct: „A jsem a jsem a jsem!“ Jenže s plnou pusou to zase znělo spíš jako...

**TARA:** (křičí a prská kolem vodu) Aaa-ee-emem.

**OPIČÁK KIMU:** (shovívavě) No, když myslíš. Ale podle mě jsi spíš žirafa, co se učí anglicky...

**VYPRAVĚČ/KA:** Opičák pokrčil rameny, otočil se, přeběhl přes cestu a Tara už jen viděla, jak šplhá z větve na větev vysoko v korunách stromů.

\*\*\*

*Opičák Kimu odskáče ze scény. Tara zůstává sama. Sedá si, je smutná. Zvuky opic se vzdalují. Součástí scény by měla být i výrazná kulisa kmene stromu.*

**TARA:** (smutně) Ach jo, taky bych chtěla tak skvěle šplhat po stromech a hrát si v nich na schovávanou, to by se mi líbilo... (Najednou dostane nápad, nálada se jí zvedne. Rázně prohlásí.) A vůbec, od téhle chvíle chci být opice!

**VYPRAVĚČ/KA:** Tara hned začala svými dlouhými nohama obtáčet kmen stromu, že vyšplhá nahoru.

*Tara začne neohrabaně napodobat opici, zamotává se kolem kmene, až se nemůže hnout. Přichází Filipka a shovívavě ji pozoruje.*

**FILIPKA:** Taro, co to děláš?

**TARA:** *(dotčeně)* Copak nevidíš? Jsem opice a šplhám na strom!

**FILIPKA:** *(trpělivě vysvětluje)* Ale Taro, ty jsi přece moje žirafí kamarádka, ty nemůžeš být opice.

**TARA:** *(křičí na ni)* A jsem a jsem a jsem! A vůbec, nech mě na pokoji!

**FILIPKA:** *(smutně vzdychne)* No, když myslíš...

*Filipka smutně odchází.*

\*\*\*

*Taru to hned zamrzí, chce se za ní rozběhnout, ale pak se rozmyslí, vrátí se, posadí, dá si hlavu do dlaní a začne plakat.*

**VYPRAVĚČ/KA:** Tara zůstala sama. Už si uvědomila, že jí to vůbec nejde — ani stříkat vodu jako slon, ani šplhat po stromech jako opice. Jenže být žirafa? To je pro ni nuda.

**TARA:** *(velice smutně vzdychá)* Mám akorát směšný dlouhý krk a na hlavě divné parůžky. Celé dny jen jím a piju a nic jiného nezažiju. Vůbec nic neumím!

**VYPRAVĚČ/KA:** Tara si vůbec nevšimla, že po kmene stromu leze... brouček.

*Za kulisou kmene se objeví brouček.*

**BROUČEK:** *(přeučtivě)* Promiňte, prosím. Musím s dovolením přelézt váš krásný dlouhý krk, jinak se dál nedostanu. Asi mě vůbec nevidíte, ale nebojte se, jenom vás trochu polechtám.

*Tara se na něj podívá, kývne na souhlas, ale hned si zase zakryje oči a vzlyká dál. Brouček ji přeleze a objeví se na druhé straně.*

**VYPRAVĚČ/KA:** *Když ji brouček přelézal, všiml si, jak je smutná a kolik jí teče slz.*

**BROUČEK:** *(uctivě)* Co se vám stalo? Nepotřebujete pomoc?

**TARA:** *(nešťastně)* To je marné. Nic mi nepomůže, nejsem zajímavá, mám nudný život, nezažiju žádné dobrodružství.

**BROUČEK:** *(udiveně)* To není pravda. Jste přece žirafa. Ach, já si vždycky přál být jako vy. To musí být úžasné.

**TARA:** *(zvedne k němu oči)* Opravdu? Ty bys chtěl být žirafa?

**BROUČEK:** *(spustí)* Jasně! Žirafy jsou fantastické! Mají na hlavě korunu a taky mají krásný dlouhý krk, aby ta koruna byla vidět a zářila do všech stran! Nechybí jim nadhled a jak důstojně kráčí! Každý je hned vidí, nikdo je nepřehlédne a nezašlápne jako mě. Jsou výjimečné.

**TARA:** *(užasle)* Tohle mě nikdy nenapadlo. Na tom něco bude... *(Přemýšlí nahlas a zvedá se jí nálada.)* Nikdy nedokážu stříkat vodu jako slon, nevyšplhám na strom jako opice... ale žádné jiné zvíře není jako já!

**TARA:** (*k broučkovi*) Hele, neumím udělat, abys byl žirafa. Ale jestli chceš, můžeš mi vylézt na hlavu a já ti ukážu svět shora. ... A můžeš mi říkat Taro.

*Brouček s Tarou si chtějí podat ruce, ale zjistí, že to nejde, protože jeden je příliš velký a druhý příliš malý, tak se zarazí a místo toho Tara nastaví krk, příp. brouček Taře za krk opravdu vyleze. Do toho vypravěč říká.*

**VYPRAVĚČ/KA:** To se broučkovi nemuselo opakovat dvakrát, rychle přešel žirafě mezi parůžky a už se těšil na tu jízdu. Protože mít za kamarádku žirafu s parádně dlouhým krkem, když jste malincí, to je skvělá věc!

*Na scéně se postupně objevuje Filipka, slonice, opičák, příp. ostatní děti, jsou si naproti, setkávají se a radostně se zdraví. Přitom říkají věty jako: To je skvělé být žirafa. To je skvělé být opice/ slon. To je skvělá věc mít takové kamarády!*

*(potlesk)*

